

Overweging *Is Hij er wel of is Hij er niet?*

Kijkt u op TV ook wel eens naar “toen was geluk nog heel gewoon”? Wat leek het leven toen eenvoudig: geen DigiD, geen email, geen spottify of twitter, of facebook, geen laptop en geen Ipad en geen WiFi... wat is er sindsdien veel veranderd. Maar zijn we daar ook gelukkiger door geworden?

Nu ons geloof. Was dat toen ook heel gewoon? Ja, dat leek vroeger heel vanzelfsprekend.

Thuis en op school, en een catechismus die je van buiten moest leren.

Maar daarna? Ontkerkelijking, secularisatie, uitschrijvingen, schandalen. Het Instituut Kerk kreeg het zwaar te verduren. Maar verdween daarmee ook het geloof?

Laten we eens goed kijken naar de leerlingen van Jezus, uit het evangelie van vandaag.

Eerst komen die twee Emmaüsgangers binnen, nog helemaal overstuur. Die man die met hen was opgelopen sprak met hen over bepaalde Bijbelboeken. Maar het bleek Jezus te zijn, ze herkenden Hem bij het breken van het brood. En toen ze Hem herkenden verdween Hij ineens. Terwijl ze dit aan de anderen vertellen is Jezus er opeens weer opnieuw. Ze zijn niet blij maar stomverbaasd en bang. Ze zwijgen, het wordt heel erg stil daar. Hij was toch dood? Nu leeft Hij weer, en het is geen geestverschijning, want Hij vraagt om vis en eet die op. Hij wil ze overtuigen dat Hij werkelijk in hun midden is. Wat gebeurt er eigenlijk? Is Hij er nou wel of is Hij er nou niet? Wij proberen het te begrijpen, met dat armzalige verstandje van ons. Maar dit gaat ons verstand te boven. Een mens is meer dan zijn verstand, en het evangelie is geen geschiedenisboek. Laten we vooral niet proberen wonderen te begrijpen, door te spreken van een geestverschijning of een illusionist à la Hans Klok.

Lukas de evangelist heeft het van horen zeggen, hij leefde een paar generaties na Jezus. Hij wil ons met dit verhaal iets duidelijk maken: *dat Jezus aanwezig is voor wie Hem willen zien*. Zijn leerlingen, zijn vrienden, en wij.

Laten we hier en nu maar eens om ons heen kijken. Hij is in ons midden, dat heeft Hij zelf gezegd: waar twee of meer in mijn naam bijeen zijn... Hij is de liefde die ons ons samenbindt. We zien Hem niet, maar we weten Hem hier. Dat is een genade, een geschenk, en dat geheel gratis! Hij is er dus wel maar wij zien Hem niet.

De Emmaüsgangers vertelden dat Jezus had gesproken over de Schrift en de profeten, en dat doet Hij, weer terug bij zijn vrienden, opnieuw. Met een opdracht: “In mijn naam zullen alle volken opgeroepen worden om tot inkeer te komen. Jullie zullen hiervan getuigenis afleggen, te beginnen in Jeruzalem.”

En dat doen ze, zijn vrienden, ze trekken er fanatiek op uit. Die opdracht zal nooit meer verdwijnen: ook wij zijn geroepen om getuigenis af te leggen. Onze christelijke roeping is viervoudig: zijn woord horen, zijn woord aanvaarden, zijn woord volgen en zijn woord verspreiden. We hoeven niet meteen allemaal naar de missie, maar onze getuigenis bestaat uit het brengen van vrede, van liefde en van gerechtigheid, van verzoening en vergeving. En het doorgeven van die boodschap. Dat doen we niet op grote podia of in volle stadions, dat werkt niet, we kunnen dat alleen op kleine schaal, in onze directe omgeving, en dat is al moeilijk genoeg. Maar we krijgen hulp! Van God, ik citeer nog een paar regels uit zijn gedicht:

“Liefde sterft nooit.

Hij die liefheeft, leeft én hij geeft leven,
overal en altijd.

Geloof je dat?

En geloof je dat Ik ook jou liefheb
en dat Ik ook aan jou
vrede, geluk en leven wil geven?

Vertrouw Me maar

-zegt God-

Ik heb het beste met je voor!

Jij bent toch mijn kind,
mijn droom..”

Wat een liefdevolle woorden spreekt God daar. Laten we die woorden mee naar huis nemen, daar kunnen we er weer een hele tijd tegen.

Amen